

1

Екран телефона засвітився словами «Невідомий абонент», що зазвичай означало якусь аферу, але мені знічев'я захотілося потеревенити, тож я відгукнувся:

— Алло?

— Тату?

Я так різко підскочив, що вперіщився колінами об кухонний стіл, розлив каву на шпондерок із яйцями.

— Меггі? Це ти?

Вона відповіла, але я не міг розібрати слів. Її голос був слабкий. На лінії щось шипіло й тріщало, ніби зв'язок ось-ось перерветься.

— Зачекай, люба. Я тебе ледве чую.

Кухня — найгірша кімната в будинку для приймання дзвінків. Сигнал ніколи не сягає більше однієї-двох поділок. Я відніс телефон до вітальні й спіткнувся об якусь дошку, яку обрізав, шліфував і морив. Такий собі невеликий столярний проєкт, щоб убити нічний час; зрештою все це колись перетвориться на журнальний столик. Але я зроду не міг змусити себе закінчити роботу, тому весь килим був завалений шурупами й тирсою.

Я пробрався крізь безлад і кинувся коридором до дитячої спальні Меггі. Там було крихітне вікно з краєвидом на наше подвір'я і старі залізничні колії Лакаванни. І коли прихилився до скла, то сигнал підскочив аж до трьох поділок.

— Меггі? Тепер краще чути?

— Алло?

Вона все ще звучала наче за мільйон миль звідси. Ніби телефонувала з-за кордону. Або з якоїсь хащі десь глибоко у віддаленій дикій місцевості. Чи з багажника покинутої автівки, закопаної на дні підземного гаража.

— Тату, ти мене чуєш?

— З тобою все гаразд?

— Тату? Алло? Ти мене чуєш?

Я притиснув телефон до вуха й вигукнув:

— Так, так, я тебе чую. Де ти? Тобі потрібна допомога?

ЗВ'ЯЗОК ПЕРЕРВАВСЯ.

Дзвінок був невдалий. Наша перша за три роки розмова не тривала й хвилини.

2

Зате тепер у мене був її номер. У мене нарешті з'явився спосіб контактувати з донькою. Я натиснув кнопку «зателефонувати» й почув, що лінія зайнята. Спробував іще раз, два-три-чотири рази: зайнято-зайнято-зайнято.

Бо вона телефонувала мені. Я був такий схвильований, що мої руки тремтіли. Змусив себе припинити набирати номер і чекав, поки озветься телефон. Сів біля підніжжя ліжка й нетерпляче озирався кімнатою своєї доньки.

Усі її старі речі досі були тут. У мене ніколи не було гостей, зроду не виникало жодної причини позбуватись їх. Усі ці плакати зі старшої школи все ще були приліплені клейкою стрічкою до стін: «Ван дірекшн», «Джонас бразерс»¹ і кумедний усміхнений лінивець, що висів на дереві. У кімнаті також була велика полиця зі спортивними трофеями й великий плетений кошик, наповнений м'якими іграшками. Здебільшого я тримав двері кімнати зачиненими й намагався ігнорувати її. Але час від часу (частіше, ніж хочу зізнатися) заходив досередини, сідав у її велетенське крісло-мішок і дозволяв собі згадувати часи, коли ми всі ще були разом і жили як одна родина. Згадував, як ми з Коллін утискалися в мале двоспальне ліжко, а Мергі плюхалася між нами і ми реготали до сліз, читаючи «На добраніч, горило»². Мій телефон знову задзижчав.

Той самий невідомий абонент.

— Тату? Зараз краще чути?

¹ *One Direction* — англійсько-ірландський чоловічий поп-гурт, створений у столиці Англії 2010 року; *Jonas Brothers* — американський поп-рок-гурт, до складу якого входять троє братів — Кевін Джонас, Джо Джонас і Нік Джонас. Як спільний проєкт почали своє існування 2005 року після укладення контракту з компанією *Columbia Records*. — Тут і далі прим. пер.

² «*Good Night, Gorilla*» — дитяча книжка Перрі Райтмен про працівника зоопарку, який бажав на добраніч усім своїм тваринам, а горила викрала в нього ключі й випустила всіх мешканців кліток.

Тепер її голос звучав чітко. Наче сиділа безпосередньо поруч зі мною, переодягнувшись у піжаму із зображеннями героїв «Короля Лева», і готувалася до сну.

— Меггі, ти в порядку?

— Я в порядку, тату. Усе добре.

— Де ти?

— Удома. Тобто у своїй квартирі. У Бостоні. І в мене все добре.

Я чекав, що вона продовжить, але донька нічого не казала. Можливо, не знала, із чого почати. І я теж, правду кажучи. Скільки разів уявляв собі цей момент? Скільки разів репетирував цю розмову, стоячи в душі? А тепер, коли нарешті до неї дійшло, усе, що зміг випалити, — це:

— Ти отримувала мої листівки?

Боже, я ж стільки листівок надіслав цій дитині: на день народження, на Гелловін чи й просто так! Завжди з десятьма чи двадцятьма доларами на кишеньковій витраті й кількома рядками.

— Я всі отримала, — сказала вона. — Насправді я вже давно хотіла зателефонувати.

— Мені так шкода, Меггі. Уся ця ситуація...

— Не хочу про це розмовляти.

— Добре. Гарзд.

Я почувався як один із перемовників щодо заручників на гарячій лінії 911. Моя головна мета була втримати Меггі на зв'язку, підтримувати розмову, тому перейшов на безпечнішу тему:

— Ти все ще працюєш у «Кепесіті»?

— Авжеж, нещодавно три роки виповнилося.

Меггі так пишалася цим місцем праці. Її взяли на роботу приблизно тоді, коли почалися проблеми між нами, і задовго до того, як хтось узагалі вперше почув про цей проєкт. Тоді це був лише один із тисячі стартапів Кембриджа, що обіцяли змінити світ за допомогою нової надсекретної технології. Зараз у них працює вісімсот людей, розкиданих по трьох континентах, і вони

щойно запустили рекламу Супербоулу з Джорджем Клуні й Меттом Деймоном. Я прочитав усе, що зміг знайти про цю компанію, завжди вишуковуючи хоч якусь згадку про свою доньку або бодай якусь інформацію про її життя та кар'єру.

— Ці нові «шевроле» виглядають приголомшливо, — сказав я. — Тільки-но ціни знизяться...

Вона урвала мене на півслові:

— Тату, у мене є новина. Я виходжу заміж.

Вона не витримала павзу, щоб дати мені переварити інформацію, а просто взялася викладати подробиці, ніби вже не могла тримати їх у собі. Її нареченого звали Ейдан. Йому було двадцять шість років. Його родина влаштуувала прийняття у своєму будинку в Нью-Гемпширі. Але я застряг на першій фразі.

Вона виходить заміж?

— ...І попри все, що сталося, — правила Merri, — я б дуже хотіла, щоб ти також був присутній.